

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2015

© Agnė Gintalaitė

Undinė Radzevičiūtė – Lithuania

Žuvys ir drakonai (2013)

Fishes and Dragons

Publishing House **Baltos lankos**

Biography

Undinė Radzevičiūtė was born in 1967. She graduated from the Vilnius Academy of Arts where she studied art history, theory and criticism. She worked for ten years as a creative director for international advertising agencies including Saatchi & Saatchi and Leo Burnett.

Her first short novel was published in 2003 and was favourably reviewed. *Fishes and Dragons* is her fourth and biggest book so far. Two of her earlier novels have been translated into Russian, and one into Estonian. Her new novel is due to be published in 2015.

Synopsis

The title of the book symbolically refers to two cultures: Christian European and traditional Chinese. Two different stories are interwoven here: one depicts the life of a Jesuit painter in 18th century China, the other mostly takes place in an old-town flat of a present-day European city. The flat is inhabited by an old woman, her daughter and two adult granddaughters; it eventually turns out that one of them is writing the Chinese line of the book.

The novel is suffused with dialogue that can be seen through the prism of Zen principles (as the author herself has suggested). On the other hand, the misunderstandings and playfulness in the book creates a comic effect with a tinge of the absurd.

With her signature lapidary style, Undinė Radzevičiūtė has written a novel where the texture of the modern European storyline is coloured with oblique reflections of traditional Chinese culture and mentality. The Chinese narrative subtly reveals the unbridgeable gap between Christian European and traditional Chinese mindsets in the context of the failure of the Jesuits' missionary effort.

Žuvys ir drakonai

Undinė Radzevičiūtė

1.

Komisijs vėl ilgai abejoja prie jo arklių.

Kai kurie komisijos nariai primerkia tai vieną, tai kitą akį.

Kai kurie – kaišioja smailius liežuvių, tarsi bandytų tuos arklius palaižyti. Iš tolo.

Kai kurie – išverčia apatinę lūpą, kai kurie žvairuoja siauromis akimis, kai kurie pučia žandus.

Kaip kokie eunuchai Imperatoriškojo teatro scenoje.

Komisijos nariams atrodo: arklių galvos per mažos, o čiurnos per plonos. Aiškinimas, kad tai – Iberijos arkliai, ir kad jie kaip tik tokie ir turi būti, nepadedą.

Komisijs, atrodo, abejoja ne tik dėl Iberijos arklių, bet ir dėl pačios Iberijos.

Ji įsitikinus: pasaulyje egzistuoja tik mongolų arklys.

Laukinis mongolų arklys.

Kuklus, atkaklus ir šiek tiek klastingas.

Tiek, kiek gali būti klastingas laukinis arklys.

Trumpomis kojomis ir rudomis baltomis dėmėmis.

Kaip karvė.

Ir arklio uodega turi būti balta. Būtinai. Ir būtinai turi siekti žemę, sako komisijs, o karčiai būtinai turi dengti akis.

Kam jiems reikalingi nieko nematantys arkliai?

Dar komisija sako: jo arkliai netikri, nes ramūs, o arkliai ramūs nebūna.

Pakartotinis tvirtinimas, kad tokie, kaip tik tokie ir yra Iberijos arkliai, tik padidina komisijos nepasitikėjimą.

Netiki jie nei Iberija, nei Iberijos arkliais.

Dabar jau atvirai.

Komisijos nariams tai – įžūli ir bjauriai tiesmuka apgaulė, galinti net ižzeisti Imperatorių.

Žinoma, Penktasis Imperatorius pats neis arklių žiūrėti.

Komisija sako: Imperatoriui ir nėra ko eiti žiūrėti, nes šitie arkliai neturi kaulų.

Jis bando įtikinti žinovus, kad arkliams kaulai nėra būtini, ir girdi savo balse gaidžius.

Geriau jau Penktasis Imperatorius pats ateitų pasižiūrėti, nes Tėvas Kastiljonė pradeda nebetikėti nei savo arkliais, nei Iberija, nei savo misija šitoje žemėje.

Komisija abejoja dėl arklių kaulų garsiai, po to tyliai, o po to pereina prie peizažo kaulų.

Dėl peizažo kaulų komisija visiškai neabejoja.

Jų nėra.

Komisijos nariai reikalauja, kad peizaže tie „kaulai“ būtų ir kuo aiškiausiai matytųsi.

Ir tvirtina: geriausia – jei peizažą aplink arklius tapytų kinas.

Gal Leng Mei arba koks kitas kinas.

Yra čia tų kinų.

Tokiais momentais Tėvas Kastiljonė staiga pradeda nebesuprasti kiniškai ir jam ne visai aišku – kas dabar bus.

Komisija dar nenusprendė, tarsi tik pasakė: nenorinti Tėvui Kastiljonei patikėti ne tik medžių už arklių, bet ir priekyje.

Ji tik prašo jo nupiešti perspektyvos eskizą, o Leng Mei ar kas kitas pagal jį nutapys peizažą su visais medžiais ir jų „kaulais“.

„Kaulais“ kinai vadina daiktų, gyvūnų ir žmonių kontūrus.

Kinams, skirtingai nei europiečiams, kontūrai svarbiau nei erdvė.

O už kontūrus jiems svarbesnė tik tuštuma.

Imperatoriskajai meno žinovų komisijai jokia itališka perspektyva nereikalinga.

Jiems užtenka kiniškos miglos nusileidžiančios.

Nuo kalnų.

Arba pakylančios iš ežero ir uždengiančios visus peizažo erdvės trūkumus.

Perspektyva reikalinga Imperatoriui.

Tik neaišku, kaip ilgai.

Bet apie tai, kad norėtų perspektyvos, Imperatorius pasako tik per komisiją.

Dar komisija Tėvui Kastiljonei sako:

peizaže medžiai ir kalnai neturi būti panašūs į tikrus, kur nors matytus medžius ir kalnus;

Imperatoriumi nereikalingas konkretaus medžio ar kalno atvaizdas;

medis ar kalnas turi apibendrinti visus kada nors matytus medžius ir kalnus;

konkreto medžio tapyba – tai amatininkiškas užsiėmimas;

jeigu į ką nors peizažas ir turi būti panašus, tai visų pirma į senovės kinų peizažo meistrų kūrinius. Visą reikalavimų sarašą komisija vardijs nuobodžiu unisonu.

Kastiljonė supranta: kinai nori, kad medis būtų nepanašus į medį.

Jis galvoja: niekingiau ir žemiau už arklių tapymą gali būti tik natiurmortai.

Su peiliu padalintu melionu ir omarais.

Ir citrinomis.

Spirale.

Nunerta oda.

Tokius natiurmortus geriausia ne tapyti, o valgyti.

Tegu juos tapo olandai.

Kastiljonė klausosi komisijos šiek tiek palenkęs galvą į priekį.

Kastiljonė stengiasi, kad jo galva nenusvirtų.

Nei į kairę, nei į dešinę.

Jis stengiasi stovėti nuleidęs akis ir nežiūrėti tiesiai į komisiją.

Tik įstrižai.

Komisijos nariai kalbasi.

Kastiljonė stengiasi nesiraukyti.

Ir neraukti nosies.

Ir išsaugoti vidinę ramybę.

Ir neatrodyti nusiminęs.

Nors maloniam atrodyti jam greičiausiai irgi nesiseka.

Kastiljonei norisi žiovauti, bet jis stengiasi.
Nežiovauti.
Ir neprikąsti lūpos.

Jis du kartus pereina per savo dirbtuvę.
Santūriai.
Oriai ir solidžiai.
Kastiljonė daro viską tiksliai taip, kaip prisakė
Ignatius Loyola.

Kalbama, kad prieš suformuluodamas šias elgesio taisykles Ignatius Loyola labai daug galvojo.
Net verkė.
Ir septynis kartus malda kreipėsi į...

Sudėjus arklių eskizus į vieną akivaizdu – juose nėra šeimininko, sako komisija.
Šimtas arklių ir šeši piemenys paveiksle – tik svečiai.
Kastiljonė siūlo komisijai išsirinkti vieną arklių.
Ir jis nutapys tą arklių didesnę už kitus.
Kinai juokiasi.
Kastiljonė klausia, ar komisija nori, kad jis nutaptų Imperatorių.
Kinai nesijuokia.
Kastiljonė dar nematė, kad taip greitai juoką pakeistų tylą.
Tylą nutraukia komisijos pirmininkas Syma Cao.
Jis pasitaiso prie diržo kabantį mėlyno šilko maišelį, siuvinėtą aštriais trikampiais, auksiniais kalnais ir banguotomis upėmis.

Komisijos pirmininkas Syma Cao aukštesnis už daugelį kinų ir apsirengęs puošniau už kitus komisijos narius. Jį iš tolo galima atskirti iš leopardo kepurės. Jei nežinotum jo istorijos ir negirdėtum jo kalbant, galėtum pagalvoti: jis per daug pasipūtęs, per daug išdidus ir per aukštai įvertintas. Ir greičiausiai – be pagrindo.

Syma Cao – eunuchas.

Komisijoje – vienintelis eunuchas.

Kiti meno žinovų komisijos nariai – aukštesniojo rango mandarinai*.

Nuo kitų eunuchų meno komisijos pirmininkas Syma Cao skiriasi ne tik tuo, kad nedvokia šlapimu, bet ir ypatingu protu.

Daugelis Kastiljonės Uždraustajame Mieste sutiktų eunuchų tinka tik vartus atidarinėti, Imperatoriaus žmonas šilko rūbais aprenginėti ir pjesėse žandus s pūsti.

Arba moteris vaidinti.

Kastiljonės mokinyš Leng Mei – gali būti, komisijos pageidavimu jam bus patikėta nutapyti peizažą už arklių, – Tėvui Kastiljonei pasakojo – ir kaip atsitiktinai išgirsta žmogaus istorija gali pakeisti nuomonę apie žmogų ir netgi sukelti jam pagarbą ir meilę – taigi, mokinyš Leng Mei Kastiljonei pasakojo: komisijos pirmininkas Syma Cao tapo eunuchu ne savo ir ne šeimos noru, o Senojo Ketvirtojo Imperatoriaus sprendimu.

Ir jis kilęs ne iš žemiausių, kaip kiti eunuchai, o iš aukščiausių visuomenės sluoksnių.

---

* Mandarinai – patarėjai. Portugalai šį žodį perėmė iš malajų kalbos.

Jo tėvas buvo, Senojo Ketvirtitojo Imperatoriaus manymu, nepaklusnus ir pavojingas generolas. Imperatorius įtakingąjį generolą liepė suimti, o dešimtmečiam jo sūnui – nupjauti genitalijas. Didelės tragedijos neįvyko. Po to paaiškėjo: Senasis Imperatorius gal ir klydo. Dėl generolo neištikimybės. Patikėjo intrigomis. Išaiškėjus tiesai, berniuką Senasis Imperatorius liepė atvežti į Uždraustąjį Miestą. Čia jis užaugo ir padarė karjerą. Jam vienam iš nedaugelio eunuchų leista puoštis tamsiai mėlynais drabužiais: siuvinėtais upėmis ir trikampiais kalnais. Be to, jis gali kreiptis tiesiai į Imperatorių. Kiti meno žinovų komisijos nariai – mandarinai tokio familiarumo sau negali leisti.

Syma Cao rūmuose užima tikrai išskirtinę poziciją. Net nežiūrint į tai, kad Cingų dinastija eunuchus vertina visiškai kitaip nei prieš tai valdžiusi. Nei Mingų, – labai tyliai sako Leng Mei. Ką reiškia – visai kitaip? – klausia Kastiljonė. Cingų dinastijos Imperatoriai nebelaiko eunuchų svarbiais žmonėmis, – sako Leng Mei.

Komisijos pirmininkas Syma Cao nutraukia komisijos narių juoką ir paaiškina Kastiljonei: „šeimininku“ peizaže kinai vadina ne Imperatorių, o didelį kalną. Dažniausiai tapomą dešinėje paveikslo pusėje. Visa kita peizaže vadinama „svečiais“.

***

Kinijoje – kaip ir Europoje, galvoja Kastiljonė.

Kiekvienas žmogus turi savo vietą.

Savo rangą.

Bet Kinijoje kiekvienas vertinamas ne atskirai, o tik ryšyje su kuo nors kitu.

Kiekvienoje situacijoje žmogus yra arba mokytojas, arba mokinys, arba tėvas, arba sūnus, arba šeimininkas, arba svečias.

Kinijoje savo rangą turi net peizažo elementai, galvoja Kastiljonė.

***

– Gal Jūs dar norite, kad aš atsakyčiau į klausimą, kodėl du tūkstančiai pirmųjų metų pabaigoje „mesendžeriu“ susirašinėjau erotinėmis temomis? Su rašytoju iš Maltos, – ekrane paklausė Mama Nora.

– Taip. Kodėl? – paklausė žurnalistė ekrane.

Miki pagarsino televizorių, nes to gestų kalba pareikalavo Senelė Amigorena, ir pasipiktinusi pasakė:

– Kodėl-kodėl? Kodėl-kodėl? Kodėl žurnalistai neturi kitų klausimų? Tik tą „Kodėl“. Ką norėjai, tą ir darei tais du tūkstančiai pirmaisiais metais. Tu dabar ką, turi prieš visą tautą atsiklaupusi ant kelių su ašaromis akyse atsiprašyti? O po to gal dar eiti bučiuoti vėliavos? Tu juk ne prezidentė, – pyko ir piktinosi Miki.

Miki dar turėjo jėgų piktintis, bet niekas nebeturėjo jėgų klausytis, visus domino pokalbis ekrane.

– Tu tikrai du tūkstantis pirmaisiais metais kalbėjaisi „mesindžeriu“ erotinėmis temomis su rašytoju iš Maltos? – paklausė Miki.

– Jis visiškai neturėjo nei humoro jausmo, nei analitinio mąstymo, – atsakė Mama Nora. – Tai ir nebuvo apie ką daugiau kalbėtis.

– O ką, du tūkstančiai pirmi metai buvo kuo nors ypatingi? – paklausė Senelė Amigorena. – Tik tuo, kad jie buvo seniai, – pasakė Mama Nora.

– Televizoriuje tu atro dai geriau, – pasakė Senelė Amigorena ir paaiškino: – Storesnė.

Senelė Amigorena sėdi prieš televizorių pasipuošusi jaunystėje našlaitėmis siuvinėtu violetiniu megztuku.

Ji taip išsipusčiusi, tarsi sėdėtų ne šia pus, o anapus ekrano. Bet jai negalima šito sakyti.

Senelei Amigorenai jau aštuoniasdešimt metų ir ji labai nemėgsta žodžio „anapus“.

Užtat jai labai patinka žodis „išgrūdo“.

Dabar ji sėdi priešais televizorių su savo reprezentatyviniu kostiumu. Ne tokiomis iškilmingomis akimirkomis Senelei Amigorenai patinka ir čigonų stilius.

– „Chanel“? – paklausė Senelė Amigorena, rodydama į Mamos Noros juodą megztuką ekrane.

– Beveik, – atsakė Mama Nora.

– Beveik „Chanel“? – paklausė Senelė Amigorena.

Labai gerai, kai namie yra bent vienas toks ypatingas vardas.

To visai užtenka, kad visi kiti tuose namuose būtų pavadinti kaip nors paprasčiau.

Ilgai čia visi galvojo, kad „Amigorena“ reiškia – *visų draugė*, bet vėliau, pasidomėjus ispaniškų žodžių žodynu, paaiškėjo, kad *amigo-reno* ispaniškai reiškia *draugas-vyriškos giminės šiaurės elnias*.

Tai paslaptis, kuri niekada netaps tokia vieša, kad Senelė Amigorena apie ją sužinotų.

[...]

Senelė Amigorena gimė Argentinoje.

Jos tėvai ten emigravo per Pirmąjį pasaulinį karą, o po to grįžo.

Su ja ant rankų.

Ir labai kvailai padarė.

Iš Argentinos laikų Senelė Amigorena prisimena tik keletą ispaniškų žodžių, bet naudoja juos tik kaip keiksmazodžius.

Kalbėti apie Argentiną Senelė Amigorena nemėgsta.

Nuo to ją tik pradeda slėgti.

Tėvų kaltė.

– Klausyk, o kodėl tarp jūsų viskas nutrūko? – per reklaminę pauzę įdėmiai stebėdama Mamą Norą paklausė Miki.

– Tarp ko – tarp mūsų? – paklausė Mama Nora.

Abejotina, ar Senelė Amigorena kada nors skaitė Ibseną.

Ji tą Norą kur nors nusižiūrėjo arba nusiklausė.

– Tarp tavęs ir rašytojo iš Maltos, – pasakė Miki.

– Rašytojo Išmaltos? – paklausė Senelė Amigorena.

– Iš Maltos, – pasakė Mama Nora.

– Gali man nekartoti, aš labai gerai girdžiu ir dar viską suprantu, – pasakė Senelė Amigorena. – Aš labai protinga.

– Mes prasilenkėm, – pasakė Mama Nora.

– Kur? – paklausė Miki.

– Mintyse, – pasakė Mama Nora.

– Kokiose, – paklausė Miki, – mintyse?

– Na, aš norėjau pabėgti į salą.

– O jis?

– O jis norėjo pabėgti iš salos, – atsakė Mama Nora.

– Pa... bėgti? – labai susidomėjusi paklausė Senelė Amigorena.

Bet į jos klausimą niekas nesureagavo.

– Tai kai viską išsiaiškinote – išsiskyrėte? – paklausė Miki.

– Ne iš karto, – atsakė Mama Nora. – Aš dar nusiunčiau jam du kalėdinius atvirukus.

– Labai geras darbas, – pasakė Senelė Amigorena.

Fishes and Dragons

Undinė Radzevičiūtė

Translated from Lithuanian by Ada Valaitis

1.

Again, the commission is spending a long time doubting his horses.

Some members of the commission close one eye, and then the other.

While some stick out their pointed tongues, as if trying to lick the horses.

Some furl their bottom lip, some squint, narrowing their eyes, some puff out their cheeks.

Like eunuchs on the stage of an Imperial theatre.

The members of the commission think that the horses' heads are too small, and that their hocks are too thin. The explanation that these are Iberian horses, and that they should look like this, does not help.

It seems that the commission doubts not only the Iberian horses, but Iberia itself.

It is convinced that only the Mongolian horse exists.

The wild Mongolian horse.

Modest, persistent, and somewhat insidious.

As insidious as a wild horse could possibly be. With short legs, and brown and white spots.

Like a cow.

And a horse's tail must be white. Absolutely. And it must reach the ground, says the commission, while the mane should cover the eyes.

Why do they need horses that can't see anything?

The commission also says: his horses aren't real because they are calm, and horses are never calm.

The repeated confirmation of the notion that Iberian horses are just like this only increases the committee's doubts.

They don't believe in either Iberia or Iberian horses.

Now it's out in the open.

To the members of the commission, this is a brazen and nasty unequivocal deception, which might even insult the Emperor.

Of course, the Fifth Emperor will not come to look at the horses himself.

The commission says there is no reason for the Emperor to come and look, because these horses have no bones.

He tries to convince the experts that horses don't need bones, and hears the hesitation in his own voice.

It would be better if the Fifth Emperor came to see for himself, because Fr. Castiglione no longer believes in his horses, or in Iberia, or even in his purpose here on this Earth.

The commission doubts the horses' bones out loud, then silently, and then they move on to the bones of the landscape.

The commission does not at all doubt the bones of the landscape.

There are none.

The members of the commission require that the 'bones' be present and clearly visible in the landscape.

They insist it would be best if a Chinese person paints the landscape around the horses.

Perhaps Leng Mei or some other Chinese person.

There are Chinese people here.

In these moments, Fr. Castiglione suddenly stops understanding Chinese, and he doesn't really know what will happen now.

The commission has not yet made a decision, they only say that they do not want to trust Fr. Castiglione with the trees, not only behind the horses, but also in front of them.

They are only asking him to draw a sketch of the perspective, and Leng Mei or someone else will use it to paint the landscape with all of the trees and their 'bones'.

The Chinese call the contours of things, animals and humans 'bones'.

For the Chinese, unlike Europeans, the contours are more important than the space.

And the only thing more important for them than contours is emptiness.

The Imperial Art Expert Commission has no need for Italian perspective.

A descending Chinese fog is enough.

From the mountains.

Or rising from a lake and covering all of the landscape's empty space.

The Emperor needs perspective.

It's just not clear for how long.

But the Emperor expresses his desire for perspective only through the commission.

The commission continues speaking to Fr.

Castiglione:

In the landscape, trees and mountains do not have to be like real trees and mountains that you've seen before somewhere;

the Emperor doesn't need a portrayal of a specific tree or a mountain;

the tree or mountain should approximate all trees and mountains that you've seen before;

the painting of a specific tree, well, that's the work of a craftsman;

if the landscape has to be similar to something, then primarily it should mirror the works of ancient Chinese landscape painters.

The commission imparts the list of demands in tiresome unison.

Castiglione understands: the Chinese do not want the tree to be like a tree.

He thinks: the only thing lower and beneath painting horses is painting still lifes.

With a sliced melon and lobsters.

And lemons.

Peeled.

In a spiral.

These types of still lifes should be eaten, not painted.

Let the Dutch paint them.

Castiglione listens to the commission with his head slightly tilting forward.

He is trying not to let his head droop.

Neither to the right, nor to the left.

He tries to stand with his eyes looking down, not looking directly at the commission.

Only slanting.

The members of the commission are discussing.

Castiglione tries not to scowl.

Or wrinkle his nose.

And to preserve his inner tranquility.

And not to look upset.

Though he probably can't really look pleasant.

Castiglione wants to yawn, but he tries not to.

And not to bite his lip.

He walks through his studio twice.

Reservedly.

Dignified and solid.

Castiglione does everything just as Ignatius Loyola told him to.

It is said that before formulating these rules of behaviour, Ignatius Loyola contemplated for a long while.

He even cried.

And prayed seven times...

When you combine all the sketches of horses into one, it is clear that there is no master depicted, says the commission.

One hundred horses and six shepherds in the picture – they are only guests.

Castiglione suggests that the commission pick one horse.

And he will paint that horse larger than the others. The Chinese laugh.

Castiglione asks if the commission wants him to paint the Emperor.

The Chinese do not laugh.

Castiglione had never before seen laughter turn to silence so quickly.

The silence is broken by Syma Cao, the chairman of the commission.

He adjusts the blue silk bag hanging from his belt. The bag is embroidered with sharp triangles, with golden mountains and wavy rivers.

Syma Cao is taller than most Chinese men, and is dressed more fancily than the other members of the commission.

You can spot him from afar by his leopard print hat. If you didn't know his history, and had never heard him speak, you might think he's too pompous, too arrogant, and held in too high regard. And most likely undeservedly.

Syma Cao is a eunuch.

He is the only eunuch on the commission.

The other members of the Art Expert Commission are senior mandarins.

Syma Cao is distinct from other eunuchs, not only because he does not stink of urine, but also because he has an extraordinary mind.

Many eunuchs one might meet in Castiglione's Forbidden City are only fit to open gates, dress the Emperor's wives in silk clothes, and puff their cheeks in plays. Or to play women.

Castiglione's student Leng Mei (it may be that the commission will ask him to paint the landscape behind the horses) told Fr. Castiglione that Syma Cao became a eunuch not by his own will or his family's, but because of the decision of the Old Fourth Emperor (a person's story learnt by chance can change your mind about that person, and even elicit respect or love).

And he did not come from the lowest ranks of society, like the other eunuchs, but from the highest social class.

According to the Old Fourth Emperor, his father was a disobedient and dangerous general.

The Emperor ordered that the influential general be arrested, and that the genitalia of his ten-year-old son be cut off.

It was no big tragedy.

Afterwards, it became clear that the Old Emperor was wrong, perhaps.

About the general's disloyalty.

He believed the rumours.

When the truth became known, the Old Emperor ordered that the boy be brought to the Forbidden City.

There, he grew up and started a career.

He is one of the few eunuchs who are allowed to dress in dark blue embroidered with rivers and triangular mountains.

Besides, he can address the Emperor directly.

The other members of the Art Expert Commission, the mandarins, are not allowed this level of familiarity.

Syma Cao really does have a special place in the palace.

Regardless of the fact that the Qing dynasty views eunuchs very differently to the previous one.

"Even the Ming dynasty," Leng Mei says quietly.

"What does that mean, very differently?" asks Castiglione.

"The Emperors of the Qing dynasty do not consider eunuchs important people," says Leng Mei.

The chairman of the commission, Syma Cao, stops the members' laughter and explains to Castiglione: the Chinese do not consider the 'master' of a scene to be the Emperor, but a large mountain.

It is usually painted on the right side of the painting.

Everything else in the landscape is called the 'guests'.

***

In China, it is just as it is in Europe, thinks Castiglione.

Every person has his place.

His rank.

But in China, every person is valued not individually, but only in relation to someone else.

In every situation, a person is either a teacher or a student, or a father or a son, or a master or a guest.

In China, even the parts of a landscape have their own rank, thinks Castiglione.

***

“Perhaps you want me to answer the question why, at the end of 2001, I wrote erotic messages to a writer from Malta?”
Mama Nora asked on the screen.

“Yes. Why?” asked the journalist.

Miki turned up the volume on the television, because Grandmother Amigorena asked her to, and said angrily:

“Why-why? Why-why? Why don’t journalists have any other questions? Just this ‘why’. You did what you wanted to do in 2001. And now what, you have to kneel before the entire nation and beg forgiveness with tears in your eyes? And after that, do you have to go and kiss the flag? You’re not the president,” Miki said, in anger and exasperation.

Miki still had the strength to be exasperated, but no one had the strength to listen; everyone was interested in the conversation taking place on the screen.

“Did you really send erotic messages in 2001 to a writer from Malta?” asked Miki.

“He had absolutely no sense of humour, neither did he engage in any sort of analytical thinking,” responded Mama Nora. “So there wasn’t much to talk about.”

“So was 2001 special in some way?” asked Grandmother Amigorena.

“Only in that it happened a long time ago,” said Mama Nora.

“You look better on television,” said Grandmother Amigorena, and went on: “Plumper.”

Grandmother Amigorena sat in front of the television wearing a purple sweater that she had embroidered with pansies in her youth.

She was dressed as if she was sitting on the other side of the television screen.

But you cannot tell her this.

Grandmother Amigorena was 80-years-old, and she really didn’t like the phrase ‘on the other side’.

That was why she liked the phrase ‘forced out’.

She sat in front of the television in her best clothes. Grandmother Amigorena liked the Roma style of dress, when she was not engaged in such solemn moments.

“Chanel?” asked Grandmother Amigorena, pointing at Mama Nora’s black sweater on television.

“Almost,” replied Mama Nora.

“Almost Chanel?” asked Grandmother Amigorena.

It's very good that there is at least one unique name in the house.

It's always enough, so that everyone else in the house can have plainer names.

For a long time, everyone here thought that Amigorena meant 'friend to all', but later they learned that *amigo-reno* in Spanish meant 'friend – male reindeer'.

This is a secret that will never be learnt by Grandmother Amigorena.

[...]

Grandmother Amigorena was born in Argentina.

Her parents emigrated there during the First World War, and then they returned with her in their arms.

It was a ridiculous move.

Grandmother Amigorena only remembers a few Spanish words from her time in Argentina, and she only uses them as curse words.

Grandmother Amigorena does not like talking about Argentina.

It weighs on her.

It's her parent's fault.

"Listen, so why did it all end between you two?" Miki asked during the commercial break, looking intently at Mama Nora.

"Between who – between us?" asked Mama Nora.

"Between you and the writer from Malta," said Miki.

"The writer Fromolta?" asked Grandmother Amigorena.

"From Malta," said Mama Nora.

"You don't have to repeat yourself, I can hear very well, and I also understand everything," said Grandmother Amigorena. "I'm very smart."

“We passed each other by,” said Mama Nora.

“Where?” asked Miki.

“In our thoughts,” said Mama Nora.

“What thoughts?” asked Miki.

“Well, I wanted to run away to the island.”

“And him?”

“He wanted to run away from the island,” said Mama Nora.

“Run... away?” Grandmother Amigorena asked with increased interest.

But no one responded to her question.

“So when you cleared it all up, that’s when you broke up?” asked Miki.

“Not right away,” responded Mama Nora. “I still sent him two Christmas cards.”

“Very well done,” said Grandmother Amigorena.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2015

Undinė Radzevičiūtė – Lithuania

Žuvys ir drakonai

Fishes and Dragons

408 pp, 2013

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – March 2015)

Publishing House **Baltos lankos**

Gedimino pr. 28 – LT-01104 Vilnius – Lithuania

Tel. +370 5 240 79 06

www.baltoslankos.lt

Contact: Publishing House – saulius.repecka@baltoslankos.lt

ISBN: 978-9-95-523658-0

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

**Creative
Europe**

European and
International
Booksellers
Federation

